"Song of Lhasa Memories" by Shelkar Lingpa (ཤེལ་དཀར་གླིང་པ།)

Translated by Geshe N. L. Nornang and Lawrence Epstein

Note from the Editors: Geshe N. L. Nornang and Lawrence Epstein originally translated "Song of Lhasa Memories" by Shelkar Lingpa (Shel dkar gling pa, 1876–1913) in the mid-1980s, likely based on the third revised edition of the Tibetan text published by Tibet Mirror Publications in 1965. The Tibetan text has been added mainly from that source. The translator's notes below were part of Nornang and Epstein's original translation. See the introductory essay "Notes on the 'Song of Lhasa Memories'" in this issue of the *Journal of Tibetan Literature* (Volume 2.1, 2023, 73–84).

Things produced by any proximate cause
are naturally emptiness.
But you, O lamas, who teach the truth of cause and effect,
Omniscient ones, please regard this humble one with compassion! [1]

གང་གང་རྐྱེན་ལས་གྲུབ་པའི་དངོས་མ་ལུས།།
དེ་དེ་རང་བཞིན་ཉིད་ཀྱིས་སྟོང་གྱུར་ཀྱང་།།
བདེན་བདེན་རྒྱུ་འབྲས་སྟོན་པའི་རྗེ་བླ་མ།།
མཁྱེན་མཁྱེན་ཉམ་ཆུང་བདག་ལ་ཐུགས་རྗེས་གཟིགས།། [1]

I am confused; I know and have achieved nothing.
The straightforward heart of the matter is that I miss Lhasa too much;
this song records whatever comes to mind. [2]

ཤེས་ཤེས་ཐོབ་ཐོབ་ཅང་མེད་འཁྲུག་འཐོམས་ངས།།
རྟོག་རྟོག་དོན་སྙིང་ལྷ་ས་དྲན་དྲགས་ནས།།
ཐོལ་ཐོལ་གང་ཤར་བྲིས་པའི་གླུ་གཏམ་ཞིག །
ཤོད་ཤོད་གཏོང་བས་གྲོགས་དག་ཚུར་གསན་དང་།། [2]

© 2023 Geshe N. L. Nornang and Lawrence Epstein
This is an open access article distributed under the terms of a Creative Commons license (CC BY-NC-ND 4.0).

I miss Lhasa: The rippling sounds of the great stream Kyi,
slowly circling to the right,
where many cranes and geese disport;
its garlands of glittering waves soaring to the sky. [3]

ཁྲུང་ཁྲུང་ངང་པ་མང་པོ་རྩེ་དགའི་གནས།།
ཆིལ་ཆིལ་རླབས་ཀྱི་འཕྲེང་བ་མཁའ་ལ་འགྱོ།།
ལྷུང་ལྷུང་སྒྲོག་པའི་ཆུ་ཆེན་སྐྱིད་ཆུ་ནི།།
དལ་དལ་གཡས་སུ་འཁོར་བའི་ལྷ་ས་དྲན།། [3]

I miss Lhasa: its warm and glittering sheen,
its foundations in a broad and level basin
adorned with garlands of verdant grass and trees;
the sun and moon pursue each other across its pleasant path. [4]

གཞོང་གཞོང་ས་གཞི་ཡངས་ཤིང་འཕོད་སྙོམས་པར།།
ལྗང་ལྗང་རྩྭ་དང་ཤིང་ནགས་འཕྲེང་བས་སྤྲས།།
འཚེར་འཚེར་ཉི་ཟླའི་ཕྱིན་ལམ་བདེ་བ་དང་།།
སྣུམ་སྣུམ་བཀྲགས་མདངས་ལྡན་པའི་ལྷ་ས་དྲན།། [4]

I miss Lhasa, embellished with the ornaments that follow one another:
unlike here, where gloomy darkness never clears away,
never without a swirling overcast;
Lhasa's warm when it should be cool in winter, and it is cool in summer. [5]

མུན་མུན་སྨུག་པ་བསང་བའི་དུས་མེད་པ།།
ཧྲོབ་ཧྲོབ་འཐིབས་པ་འདི་འདྲ་མ་ཡིན་པར།།
བསིལ་བསིལ་དགུན་དུས་དྲོ་ལ་དབྱར་གྲང་ཞིང་།།
འཚེར་འཚེར་རྒྱན་ཆས་སྤྲས་པའི་ལྷ་ས་དྲན།། [5]

I miss Lhasa, beautiful, fortunate place:
on the bare ground the eight-petal lotus,
the flanks of the hefty hills replete with the eight signs of good fortune,
the heavens round like the shape of the wheel. [6]

ཁེར་ཁེར་ས་ལ་པད་མ་འདབ་བརྒྱད་དང་།།
ཡོར་ཡོར་རིའི་ལོགས་བཀྲ་ཤིས་རྟགས་བརྒྱད་ཚང་།།
ལྷུམ་ལྷུམ་འཁོར་ལོའི་དབྱིབས་འདྲའི་ནམ་མཁའ་སོགས།།
མཚར་མཚར་ས་བཀྲ་ཤིས་པའི་ལྷ་ས་དྲན།། [6]

I miss Lhasa: its women showing off their smiling faces
in the crowded streets of the roiling marketplace;
delighting in the thousand actions of their supple forms,
their collective beauty, none omitted. [7]

ལོང་ལོང་ཁྲོམ་མང་ཚོགས་པའི་དོ་ར་ན།།
ལྡེམ་ལྡེམ་གཟུགས་ཀྱི་རྣམ་འགྱུར་སྟོང་སྤྲོ་ཞིང་།།
མཛེས་མཛེས་མ་ལུས་བསྡུས་པའི་ཡིད་འོང་མ།།
འཛུམ་འཛུམ་བཞིན་རས་ངོམས་པའི་ལྷ་ས་དྲན།། [7]

I miss Lhasa: going around the middle circuit again and again,
bargaining while looking in the shops;
here and there the uncountable wealth of elegant goods,
that vie with Vaiśravana’s treasury. [8]

བར་བར་རྣམ་སྲས་མཛོད་ལ་འགྲན་ནུས་པའི།།
ལེགས་ལེགས་དངོས་པོའི་འབྱོར་ཚོགས་དཔག་མེད་ཀྱིས།།
འཛོག་འཛོག་གཏམས་པའི་ཚོང་ཁང་བལྟ་བའི་ཞོར།།
ཡང་ཡང་བར་སྐོར་འཁོར་བའི་ལྷ་ས་དྲན།། [8]

I miss Lhasa: its careful and dependable ways,
not awhirl with busyness like here;
its casual folks’ calm dispositions,
mulling over their meals and doing honest work. [9]

བྲེལ་བྲེལ་འཚུབ་འཚུབ་འདི་འདྲ་མ་ཡིན་པར།།
ལྷོད་ལྷོད་མི་རྣམས་དང་རྒྱུད་ཆེས་རིང་ཞིང་།།
སྨུར་སྨུར་ཁ་ཟས་ཟ་ཞིང་དྲང་པོའི་ལས།།
བརྟན་བརྟན་ཏིག་ཏིག་བྱེད་པའི་ལྷ་ས་དྲན།། [9]

I miss Lhasa, with its sound of whistling arrows:
When the flowers free their abundant blooms,
to picnic we go and enjoy ourselves;
the music of the transverse flute and other instruments, trala, tralee. [10]

ལྷུག་ལྷུག་གྲོལ་བའི་མེ་ཏོག་བཞད་དུས་སུ།།
དགའ་དགའ་སྐྱིད་སྐྱིད་གཏོང་དུ་གླིང་ཁར་ཕྱིན།།
ཙེའི་ཙེའི་ཙུཙུ་ཙུཙུ་འབབ་ཆ་རྟོར་གླིང་དང་།།
ཨིའི་ཨིའི་བི་ཤུའི་སྒྲ་ལྡན་ལྷ་ས་དྲན།། [10]

I miss Lhasa: the crunching sounds of mealtimes,
the formal settings of tasty preparations of Chinese food,
raised on high and respectfully offered before one;
and then taking up whatever one wishes to eat. [11]

ཞིམ་ཞིམ་རྒྱ་ཟས་སྒྲིགས་པའི་གསོལ་སྒྲོན་ནི།།
གཟེངས་གཟེངས་བཏེགས་ནས་སྐུ་མདུན་དུ་ཕུལ་རྗེས།།
གང་གང་བཟའ་བར་འདོད་པ་དེ་བླངས་ནས།།
ཧྲུག་ཧྲུག་སྒྲ་བཅས་གསོལ་བའི་ལྷ་ས་དྲན།། [11]

I miss Lhasa, where one is served with respect:
those flower-like beauties, the wine-serving girls as beautiful as goddesses,
their fluttering eyes flying darts of sidelong glances,
saying drink, drink the alcoholic drink. [12]

སྙིང་སྙིང་མེ་ཏོག་ལྷ་མཛེས་འབྲུངས་ཞུ་མས།།
ཟིམ་ཟིམ་མིག་གིས་ཟུར་མདའ་འཕེན་བཞིན་པར།།
བཞེས་བཞེས་མཆོད་མཆོད་སྨྲ་ཞིང་ཆང་རག་ནི།།
ཡང་ཡང་གུས་པས་འདྲེན་པའི་ལྷ་ས་དྲན།། [12]

I miss Lhasa, where offerings and charity are given:
ah, the economy and power of the righteous kingdom
seems as if it filled every place under the blue sky;
a place where charity is given even to mice and tiny creatures. [13]

ཏེ་ཏེ་ཆོས་ལྡན་རྒྱལ་ཁབ་མངའ་ཐང་ནི།།
སྤོན་སྤོན་ནམ་མཁའི་ཁམས་ཀུན་ཁེངས་འདྲ་བའི།།
ཅེ་ཅེ་ཁུམ་ཁུམ་མེད་པར་སྒྲིན་གནས་སུ།།
མཆོད་མཆོད་སྒྲིན་སྒྲིན་བྱེད་གནས་ལྷ་ས་དྲན།། [13]

I miss Lhasa, where things are done immediately and perfectly:
the officials dressed in long brocades
choosing the best ideas, discussing them in detail,
and quickly writing them down for both governance and religion. [14]

འཇོལ་འཇོལ་ཟ་འོག་གིས་བསྐུབས་དཔོན་རིགས་རྣམས།།
ཞིབ་ཞིབ་སོལ་སོལ་བློ་གྲོས་ལེགས་བསྡུར་ནས།།
འཁྱུག་འཁྱུག་ཡི་གེ་འབྲི་སོགས་བསྟན་སྲིད་དོན།།
འཕྲུལ་འཕྲུལ་ལེགས་པར་སྒྲུབ་པའི་ལྷ་ས་དྲན།། [14]

I miss Lhasa: the governmental law, yoking strictness and kindness,
like Brahma’s ruler, is without crookedness;
officials, unable to accuse just anyone, left or right,
Looking at the way they have executed the law. [15]

ཚ་ཚ་འཛམ་འཛམ་ཟུང་འབྲེལ་རྒྱལ་ཁྲིམས་ནི།།
འཁྱོག་འཁྱོག་མེད་པ་ཚངས་པའི་ཐིག་ཤིང་འདྲ།།
གཡས་གཡས་གཡོན་གཡོན་ཁག་དགྲི་མི་ཐུབ་པར།།
རང་རང་བྱེད་ལུགས་ལབ་བལྟས་ལྷ་ས་དྲན།། [15]

I miss Lhasa, where nobles’ servants gather here and there in great numbers to enjoy themselves:
their cup-sheaths hanging down with silken tassels,
their heads covered by the shaking fringe of the Mongol hat,
their long earrings hanging down. [16]

ཚབ་ཚབ་ཕོར་ཤུབ་སྟོང་སྐྲུད་ཕོད་འཛེར་དང་།།
འཐིབས་འཐིབས་སོག་ཞྭའི་ཛའ་ལ་འགྲན་པ་ལ།།
ཕྲུལ་ཕྲུལ་སོག་བྱིལ་འཕྱང་བས་དགོད་འདྲ་བའི།།
བསིར་བསིར་སྙིར་གཡོག་ཚོགས་ཡུལ་ལྷ་ས་དྲན།། [16]

I miss Lhasa, where young girls gather:
their beautiful songs of a thousand tones,
their long-toned voices that steal away one's thoughts,
the touches of their soft hands giving happiness. [17]

སྙན་སྙན་འགྱུར་ཁུག་སྟོང་ལྡན་གླུ་གཞས་སོགས།།
ཀྱུར་ཀྱུར་སྐད་ཀྱིས་བདག་ཡིད་བརྟན་པ་འཕྲོགས།།
འཇམ་འཇམ་ལག་པ་རེག་པས་བདེ་སྐྱིད་བ།།
གཞོན་གཞོན་བུ་མོའི་འདུ་གནས་ལྷ་ས་དྲན།། [17]

I miss Lhasa's many festivals:
sometimes religious dances, sometimes pageants,
the many shows of graceful dancing motions;
each making one's eyes redden or droop with looking. [18]

སྐབས་སྐབས་འཆམ་དང་ལྷ་མོ་ལ་སོགས་པ།།
ཡིང་ཡིང་གར་གྱི་ཉམས་འགྱུར་ལྟས་མོའི་ཚོགས།།
རེ་རེ་ལ་ཡང་མིག་ཁྲག་ཀུན་ལུག་པའི།།
དུས་དུས་མཆོད་མཆོད་མང་པོའི་ལྷ་ས་དྲན།། [18]

I miss Lhasa, where down any street or shortcut one might go,
even the beggars—poor, crippled, blind or old—
get drunk on wine, sweet or dry,
and go reeling, or they sleep. [19]

ཁྲུག་ཁྲུག་བཀྱོག་བཀྱོག་འགྲོ་ལམ་གང་ཡོད་དུ།།
ངན་ངན་ཞ་ལོང་རྐན་གྱི་སྤྲང་པོ་ཡང་ །།
མངར་མངར་ཀྱུར་ཀྱུར་ཆང་གིས་རབ་མྱོས་ཏེ།།
འཁྱོར་འཁྱོར་འགྲོ་ཞིང་ཉལ་བའི་ལྷ་ས་དྲན།། [19]

O fathers, listen! There's more to tell!
I miss Lhasa, where dwells my doctor
who looks after this dear body of mine,
my dearest friends who love me, my kind parents. [20]

ཕ་ཕ་ད་དུང་གསོན་དང་ཞུ་རྒྱུ་འདུག །
གཅེས་གཅེས་ལུས་འདི་འཚོ་བྱེད་ལྷ་རྗེ་དང་།།
དུང་དུང་བརྩེ་བ་ལྡན་པའི་མཛའ་གྲོགས་དང་།།
བྱམས་བྱམས་ཕ་མའི་བསྐྱི་གནས་ལྷ་ས་དྲན།། [20]

I miss Lhasa, where one murmurs prayers:
midst such offerings as butter lamps,
The two Buddha statues—the glory of their Buddha's marks aflame—
with one's friends who piously go to make offerings. [21]

གསལ་གསལ་མར་མེ་ལ་སོགས་མཆོད་ཚོགས་དབུས།།
བཛིད་བཛིད་མཚན་དཔེའི་དཔལ་འབར་ཇོ་ཤཀ་གཉིས།།
གུས་གུས་མཆོད་མཇལ་ཞུ་གྲོགས་དང་བཅས་ཏེ།།
ཤོབ་ཤོབ་སྨོན་ལམ་འདེབས་གནས་ལྷ་ས་དྲན།། [21]

I miss Lhasa, where in the temples of the peaceful and wrathful Śrīdevi
the roars of *ki* and *so* make even Mt. Meru shake;
the votary flags wave,
the incense smoke is sent aloft. [22]

ལ་ལ་དཔལ་ལྷ་ཞི་དྲག་བསྐྱི་གནས་སུ།།
ཀྭི་ཀྭི་སྭོ་སྭོའི་ང་རོས་རི་རབ་ཀྱང་།།
སྤྱིར་སྤྱིར་གཡོ་བའི་སྐད་དང་དར་འཕྱུར་ཞིང་།།
འཕྱུར་འཕྱུར་བསངས་དུད་གཏོང་བའི་ལྷ་ས་དྲན།། [22]

I miss Lhasa: 'tis there! Look! The House of the Infinite Ship!
As soon as one sees the living statues that fill it,
the tears of faith that fall from one's eyes
trickle down involuntarily. [23]

ཡོད་ཡོད་ལྟོས་ཤིག་གྲུ་འཛིན་གཞལ་མེད་ཁང་།།
མེར་མེར་རྟེན་གྱིས་ཁེངས་པ་མཇལ་མ་ཐག །
ཧྲིག་ཧྲིག་མིག་ནས་དད་པའི་མཆི་མ་ནི།།
ཉིལ་ཉིལ་དབང་མེད་འབབ་པའི་ལྷ་ས་དྲན།། [23]

I miss Lhasa: great and good lamas sit on their thrones,
and when the rain of the profound Mahāyāna falls,
many people join their hands in prayer
and quietly listen in the monastery courts. [24]

ཆེ་ཆེ་བཟང་བཟང་བླ་མ་ཁྲིར་བཞུགས་ནས།།
ཟབ་ཟབ་ཐེག་ཆེན་ཆོས་ཆར་བབས་པའི་ཚེ།།
མང་མང་སྐྱེ་བོ་ལག་པད་བཟུང་བཞིན་པར།།
སིམ་སིམ་ཉན་པའི་ཚོམས་ར་ལྷ་ས་དྲན།། [24]

I miss Lhasa: filled with crowds
of many old men and women going
bent-backed, prostrating and circumambulating, on the Outer Circuit,
even though their trembling legs are scarcely able to support their bodies. [25]

པ་པ་ཨ་མ་རྒན་པོ་མང་པོ་ཞིག །
འདར་འདར་རྐང་པས་ལུས་པོ་ཐེག་དཀའ་ཙང་།།
སྐོར་སྐོར་ཕྱག་དང་བསྐོར་བས་གླིང་བསྐོར་ལམ།།
རོང་རོང་བསྐྱོད་པས་ཡོངས་ཁེངས་ལྷ་ས་དྲན།། [25]

I miss Lhasa: the tantric services play with crash of drum and cymbal,
the smoke quavers, rising, the sundry grains dispersed;
the *hum* and *phat* of mantras defeat the feral demons' army;
cringing, they are banished far away. [26]

འཛོམ་འཛོམ་རྔ་སྦུག་དཀྲོལ་བའི་ཨ་མཆོད་རྣམས།།
འཕྱུལ་འཕྱུལ་གུལ་དུད་འབྲུ་སྣ་འཐོར་བ་དང་།།
ཧཱུྃ་ཧཱུྃ་ཕཊ་ཕཊ་སྔགས་སྒྲས་འདྲེ་རྒོད་དཔུང་།།
འཁུམ་འཁུམ་རྒྱང་རིང་སྐྲོད་པའི་ལྷ་ས་དྲན།། [26]

I miss Lhasa, where many people spin their prayer wheels:
where the round prayer wheels, great and small,
and the voices of the tinkling bells exhort,
"Come, come" for the benefit of beings. [27]

ཧྲིལ་ཧྲིལ་མ་ཎི་ཁྲི་བསྐོར་ཆེ་ཆུང་རྣམས།།
ཐིང་ཐིང་དྲིལ་བུའི་སྐད་ཀྱིས་འགྲོ་དོན་ལ།།
ཙྲོན་ཙྲོན་ཞེས་པ་སྨྲ་བས་བསྐུལ་བ་བཞིན།།
འཁྲིལ་འཁྲིལ་བསྐོར་མི་མང་བའི་ལྷ་ས་དྲན།། [27]

I miss Lhasa, where sundry clergy and laymen with faith and the other exalted jewels,
do prostrations upon flat stones and planks,
whenever they have time, before the gorgeous gates of the Cathedral;
the rubbing sound of their full-length prostrations accumulating. [28]

དད་དད་འཕགས་ནོར་ལྡན་པའི་སེར་སྐྱ་འགའ།།
ཞོར་ཞོར་འཁྲུམ་རའི་སྒོ་མཆོར་ལ་སོགས་སུ།།
ལེབ་ལེབ་རྡོ་དང་སྤང་གཅལ་ཕྱག་གདན་སྟེང་།།
ཤུད་ཤུད་རྐྱང་ཕྱག་གསོག་པའི་ལྷ་ས་དྲན།། [28]

I miss Lhasa, where, to increase the offering-libations from all directions,
the lake of merit of the people that gather,
though it is shaken, does not overflow,
all swirling into one. [29]

ཕྱོགས་ཕྱོགས་ཀུན་ནས་གསེར་སྐྱེམས་སྤེལ་བའི་ཕྱིར།།
རུབ་རུབ་འདུས་པའི་སྐྱེས་བུའི་བསོད་ནམས་མཚོས།།
འཁྲོམས་འཁྲོམས་བཀྲིས་ཀྱང་བོ་བར་མི་འགྱུར་བར།།
འཁྲིལ་འཁྲིལ་གཅིག་ཏུ་འཁྲིལ་བའི་ལྷ་ས་དྲན།། [29]

I miss Lhasa, the place where excellent liberation is achieved:
where one recognizes that the human form is difficult to get once in a kalpa,
one's short lifetime is unsteady,
suffering and going to a bad rebirth. [30]

གཅིག་གཅིག་བསྐལ་བས་རྙེད་དཀའ་དལ་འབྱོར་རྟེན།།
ཡུད་ཡུད་ཚེ་ནི་མི་བརྟན་འགྱུར་བ་དང་།།
སྡུག་སྡུག་ངན་འགྲོའི་དུཿཁ་བསམ་བཞིན་དུ།།
ལེགས་ལེགས་ཐར་པ་བསྒྲུབ་གནས་ལྷ་ས་དྲན།། [30]

I miss Lhasa: lamas and *ḍākinīs* assemble—it's not just talk—
living in that land, like a heap of clouds that shades;
little creatures like me as well
they lead quickly on the path of liberation. [31]

ཟེར་ཟེར་ཙམ་མིན་བླ་མ་མཁའ་འགྲོའི་ཚོགས།།
ཕུང་ཕུང་སྤྲིན་ཚོགས་གཉིབས་ལྟར་ཡུལ་དེར་བཞུགས།།
ཆུང་ཆུང་བདག་དང་བདག་འདྲའང་ཐར་ལམ་དུ།།
ཤར་ཤར་དཀྲི་བར་མཛད་པའི་ལྷ་ས་དྲན།། [31]

I miss Lhasa, where from the houses of those sincere in doing virtue,
are novices who don't malinger.
They shave their black hair, put on saffron robes,
wear red and yellow robes. [32]

དཀར་དཀར་ལྷག་བསམ་ལྡན་རྣམས་རང་ཁྱིམ་ནས།།
འཁོམ་འཁོམ་ཐོགས་ཐོགས་མེད་པར་རབ་ཏུ་བྱུང་།།
ནག་ནག་སྐྲ་བཅད་ལུས་ལ་ངུར་སྨྲིག་གོས།།
དམར་དམར་སེར་སེར་གྱོན་གནས་ལྷ་ས་དྲན།། [32]

I miss Lhasa: the monastery courts where thinking on the meaning of dharma is heard,
when in the midst of assemblies monks and *geshés* debate,
the sound of their clapping hands
clears away all doubts. [33]

ཐོས་ཐོས་ཆོས་ཀྱི་དོན་ལ་བསམས་བསམས་ནས།།
སེར་སེར་དགེ་བཤེས་ཚོགས་དབུས་རྩོད་པའི་ཚེ།།
ཐག་ཐག་ཕྲུག་གི་སྒྲ་བཅས་ཐེ་ཚོམ་ཀུན།།
བསང་བསང་སེལ་བའི་ཆོས་ར་ལྷ་ས་དྲན།། [33]

I miss Lhasa, where the clergy, expert in governance and religion,
arrange themselves in rows and in one voice
if one just hears them pronounce the sounds of dharma,
One will not fall into fearsome bad rebirths. [34]

མཁས་མཁས་ལྡན་སྐྱོལ་གཉིས་ལྡན་དགེ་འདུན་རྣམས།།
འགྲིག་འགྲིག་གྲལ་ལ་འཁོད་ནས་དབྱངས་གཅིག་གིས།།
ཟུར་ཟུར་ཆོས་སྨྲ་སྒྲོགས་པ་ཐོས་པས་ཀྱང་།།
འཇིགས་འཇིགས་ངན་འགྲོར་མི་ལྟུང་ལྷ་ས་དྲན།། [34]

I miss Lhasa: here and there in solitary retreats, which make them happy,
straight-bodied meditation masters' delight.
Without the faults of obscuring ignorance or wild rage
they meditate harmoniously. [35]

འགྲམ་འགྲམ་རི་ཁྲོད་དབེན་ཞིང་ཉམས་དགའ་བར།།
ཀྲོང་ཀྲོང་ལུས་གནད་བསྲུངས་པའི་སྒོམ་ཆེན་འགའ།།
ཐྲིང་ཐྲིང་འཐིབ་རྨུག་ཁྲོ་རྒོད་སྐྱོན་མེད་པར།།
འཚམ་འཚམ་མཉམ་པར་འཇོག་པའི་ལྷ་ས་དྲན།། [35]

I miss Lhasa: midst the hectic tumult of widespread things of sensuous pleasure,
even if one has but little to do with religion,
one automatically has thoughts of such things as
deliverance, despair, and compassion, that come directly to one. [36]

ཟིར་ཟིར་འདུ་འཛི་འདོད་ཡོན་རྒྱ་ཆེ་བས།།
ཞོར་ཞོར་ཙམ་ལས་ལྷ་ཆོས་མ་ཁོམས་ཀྱང་།།
ཧུར་ཧུར་ངེས་འབྱུང་སྐྱོ་ཤས་སྙིང་རྗེ་སོགས།།
ངམ་ངམ་ཤུགས་ཀྱིས་བསྐྱེད་པའི་ལྷ་ས་དྲན།། [36]

I miss Lhasa, where, not barring unclear visions and doubts,
all the different kinds of foggy thought
into the vale of emptiness, the dharma itself,
will later disappear, liberated to their own place. [37]

འོལ་འོལ་སྣང་བ་རྣམ་རྟོག་མ་ལུས་དང་།།
བུན་བུན་ཉམས་ཀྱི་བྱེ་བྲག་མཐའ་ཡས་པ།།
རྗེས་རྗེས་རིག་སྟོང་ཆོས་ཉིད་ཀློང་ཆེན་པོར།།
སིབ་སིབ་རང་སར་གྲོལ་བའི་ལྷ་ས་དྲན།། [37]

I miss Lhasa, where those who believe in duality, saying "I" and "mine,"
will go into the emptiness of the unconditioned sphere;
unclear, unreal appearance and the form of emptiness
proclaim emptiness' echo clearly. [38]

ང་ང་བདག་བདག་ཟེར་བའི་གཉིས་འཛིན་ནི།།
ལྷན་ལྷན་འཛིན་མེད་དབྱིངས་སུ་བག་ལ་ཞ།།
ཡལ་ཡལ་སྣང་ཞིང་སྟོང་པའི་གཟུགས་སྣང་དང་།།
ལྷང་ལྷང་གྲགས་སྟོང་སྒྲ་གྲགས་ལྷ་ས་དྲན།། [38]

I miss Lhasa: even stupid roosters like me mount their roosts
on high and puff up the feathers of the two goals
fluttering, they crow their praises
in their outstretched throats. [39]

འཐོམ་འཐོམ་ཁྱིམ་བྱ་བདག་ཀྱང་གོ་གནས་ཁྲི།།
མཐོ་མཐོའི་སྟེང་དུ་དོན་གཉིས་སྒྲོ་གཤོག་བཟུང་།།
ལྷབ་ལྷབ་གཡོ་ཞིང་མགྲིན་པ་གཟེངས་བསྟོད་ནས།།
འཛེར་འཛེར་སྒྲ་སྐད་སྒྲོག་གནས་ལྷ་ས་དྲན།། [39]

I miss Lhasa in Central Tibet, that happy land replete with the ten virtues,
where though this ignorant one was not born,
was cast by previously accumulated karma;
clearly it comes into my mind. [40]

སྐྱིད་སྐྱིད་དགེ་བཅུ་ཚང་བའི་ཡུལ་ཕྱོགས་དེ།།
རྨོངས་རྨོངས་བདག་གི་སྐྱེ་ཡུལ་མ་ཡིན་ཡང་།།
སྔར་སྔར་བསགས་པའི་ལས་ཀྱིས་དེར་འཕངས་པས།།
ལམ་ལམ་ཡིད་ལ་དབུས་ལྗོངས་ལྷ་ས་དྲན།། [40]

Look here how I sound, choked up
from the poem in my throat! And watch, wide-eyed, moving your gaze
to the heavens in that direction,
to see what life in Lhasa was like! [41]

དེ་དེའི་ལྷ་སའི་གནས་ལུགས་ཇི་བཞིན་དུ།།
ཅེར་ཅེར་མིག་གིས་ཕྱོགས་དེའི་ནམ་མཁའ་ལ།།
ཧྲིག་ཧྲིག་བལྟ་བཞིན་མགྲིན་པའི་ཀན་སྨུག་ནས།།
ཧོག་ཧོག་སྒྲ་དང་འཕྲིན་པའི་ཚུལ་འདིར་གཟིགས།། [41]

Yes, but nowadays the Lhasa where
the one god, Avalokita, dwells is here;
because nothing is certain except one thing,
O friends, rely on here! [42]

རེད་རེད་འོན་ཀྱང་ལྷ་གཅིག་སྤྱན་རས་གཟིགས།།
དེང་དེང་འདི་ན་བཞུགས་པའི་ལྷས་ས་ཡང་།།
ཅང་ཅང་ཞིག་ལས་མེད་པར་ཐག་ཆོས་པས།།
ཀྱེ་ཀྱེ་གྲོགས་དག་འདི་གར་བློ་གཏད་བྱོས།། [42]

We were surrounded by the Chinese army.
The body, taxed by running, torments the mind.
Since the Chinese kill for voicing even a little criticism,
now, even for the region of the gods, my longing is little. [43]

ངར་ངར་རྒྱ་མིའི་དམག་གིས་མཐའ་ནས་བསྐོར།།
ཤོག་ཤོག་རྒྱུགས་རྒྱུགས་ཁྲལ་གྱིས་ལུས་སེམས་མནར།།
ལབ་ལབ་ཚིག་ཚིག་མཛོ་དམར་སྒྲོག་འདོར་བས།།
ད་ལྟ་ལྟ་ལྡན་ཁུལ་ལའང་ཆགས་ཞེན་ཆུང་།། [43]

At the end of this short life, in solitude,
I have gradually abandoned worldly deeds to their own place
and the continuous, uncontrolled practice of falling to bad rebirths.
I've prepared the way of looking peacefully with soft eyes. [44]

ཐུང་ཐུང་ཚེ་མཇུག་འདི་ལ་འཁོར་བའི་ལས།།
ཅམ་ཅམ་རང་སར་བསྐྱུར་ནས་དབེན་གནས་སུ།།
ཟིམ་ཟིམ་མིག་གིས་ཞི་བའི་ལྟ་སྟངས་བཅས།།
འཁྱུལ་འཁྱུལ་ལྷུང་བའི་ཉམས་ལེན་སྐྱོང་བ་དང་།། [44]

May I become one who swiftly leads
to nirvāṇa, without leftovers or traces,
all the beings equal to the limits of the sky,
the mothers, who, for many *kalpas*, give us our bodies time and again. [45]

རིང་རིང་སྐལ་པར་ཡང་ཡང་ལུས་སྦྱིན་པའི།།
མ་མ་ནམ་མཁའི་མཐའ་མཉམ་འགྲོ་བ་ཀུན།།
ལྷག་ལྷག་ཤུལ་ཤུལ་མེད་པར་དག་ཞིང་དུ།།
མྱུར་མྱུར་འདྲེན་པའི་བྱེད་པོར་བདག་གྱུར་ཅིག། [45]

I, old man, who relates this in the language of the street,
have neither innate skill nor the fruits of learning;
to gauge this, see these writings:
ha, there will be some who laugh. [46]

དེ་དེའི་གྲོང་ཚིག་སྐྲ་བའི་ཕ་རྒན་བདག །
སྦྱངས་སྦྱངས་སྦྱངས་འབྲས་སྐྱེས་སྟོབས་གཉིས་ཀ་མེད།།
ཚོད་ཚོད་ཚོད་ལ་བྲིས་པ་འདིར་གཟིགས་དང་།།
ཧེ་ཧེ་བཞད་མོ་ཤོར་པོ་ཁ་ཤས་ཡོད།། [46]

The Song of Lhasa Memories, composed by Miwang Shelling, is done.
མི་དབང་ཞེལ་གླིང་ནས་བརྩམས་མཛད་ལྷ་ས་དྲན་གླུ་རྫོགས་སོ།། །།མངྒ་ལམ།།

Translators' Notes

In this translation, we have taken a few liberties with the verse structure. Most verses end with a run-on adjective and the phrase "Lhasa dren" (ལྷ་ས་དྲན།།)—"I miss Lhasa, where. . . ." We have placed this phrase at the beginning of the verses. The original verses also contain, for the most part, reduplicative nouns and adjectives at the beginning of each foot. While aesthetically pleasing in Tibetan, this would not be the case in English.

The following is a sample (verse 3) with a close translation.

ཁྲུང་ཁྲུང་ངང་པ་མང་པོ་རྩེ་དགའི་གནས།།
ཆིལ་ཆིལ་རླབས་ཀྱི་ཕྲེང་བ་མཁའ་ལ་འཕྱོ།།
ལྷུང་ལྷུང་སྒྲོག་པའི་ཆུ་ཆེན་སྐྱིད་ཆུ་ནི།།
དལ་དལ་གཡས་སུ་འཁོར་བའི་ལྷ་ས་དྲན།། [3]

Place of happy playing (for) many cranes and geese
The garland of flowing, glittering waves soars to the sky
I miss Lhasa [where] the great river, the Kyichu, calls out [the sound of ripples] "lhung, lhung,"
leisurely, leisurely circling to the right.

Verse 5. The ornaments . . . , to wit, the sun and the moon.
Verse 5. "Here," refers to Darjeeling throughout the song.
Verse 6. The lotus and the wheel are two of the eight signs of good fortune.
Verse 10. "Whistling arrows" (ཁི་སྦུ།) are used at picnics, etc., in archery contests.
Verse 21. This refers to the statues of Shakyamuni brought by the Chinese and Nepalese princesses housed in the Ramoché (ར་མོ་ཆེ།) temple and the Tsuklakhang (གཙུག་ལག་ཁང་།) respectively.
Verse 22. *Kwi* and *swo* are syllables used to mark the end of certain prayers.
Verse 23, line 1. To wit, the Potala.
Verse 28. That is, the major characteristics of belief in Tibetan Buddhism.
Verse 28, line 3. To wit, the Lhasa Jokhang.
Verse 33. Debate, of course, is an important part of monastic training for advanced degrees. It is carried out with stylized gestures, amongst which is hand clapping.

Verse 39, line 2. That is, *ngé dön* (ངེས་དོན།) and *drang dön* (དྲང་དོན།), absolute truth and ontological truth.

Verse 42. Which is to say, Darjeeling, where the Dalai Lama presently resides.